

med bringe Forvirring i Gruppepolitiken. Heldigvis lader vore Kvindeforeninger sig ikke forbløffe. *Vi stoler paa os selv.* Af Bladene har vi intet at haabe, i den Henseende hersker der en elskværdig Enighed baade i Højre og Venstre, saa vel i Hovedstads- som i Provinspressen. Selv de Blade, der bilder sig ind at følge med i den højeste Oplysning, er særdeles uvidende, naar det gælder Kvindesagen. Skål Bladene give en Beretning om et Kvindesagsmøde, affærdiger de den med overfladiske Unøjagtigheder eller med et Par spøjende Bemærkninger.

Vi maa derfor atter og atter indprente vore Meningsfæller, at det gælder om for Kvindeforeningerne selv at lægge sine Planer og følge egen Taktik.

En og anden lykkelig Stund finder vi da Forstaaelse hos saadanne storslaaede Mænd som Bjørnstjerne Bjørnson. Det vil længe være os til Støtte, at netop denne fremsynede og store Digter udtalte de samme Ord, som vi danske Kvinder saa ofte har udtalt ved vore Møder: *At før Kvinden bliver politisk og socialt ligestillet med Manden — før løses ikke det store sociale Spørgsmaal.*

Saadan en Udtalelse af hans Mund vil yderligere styrke os til at følge vor egen Taktik, uafhængige af alle vore politiske Afskygninger her hjemme.

Johanne Meyer.

Væverstrejken i København.

Som bekendt er Væverfaget et af de Fag, hvor den kvindelige Arbejdskraft spiller en Hovedrolle, idet ca. 90 pCt. af de ved dette Fag beskæftigede Arbejdere er Kvinder. Det er desto værre ikke glædelige Forhold, disse Kvinder arbejder under. Livet i disse forpestede, af giftigt Farvestøv overfyldte Rum, burde vække Kvinderne til Eftertanke og gøre det til deres uafviselige Pligt, af al Kraft at protestere mod de Vilkaar, man byder vort Køn. Lad os ikke slaa os til Ro med, at vi selv er Medlem af en Fagforening, vi bør energisk søge at vække Veninders og Bekendtes Interesse, saaledes, at de ikke venter med at henvende sig til Organisationen, til Ulykken er kommen over dem, hvorimod de ved i Tide at støtte denne kan afværge Ulykken.

Den Fabrik, hvor der i Øjeblikket er Strejke, er imidlertid ikke nogen af disse store, oftere omtalte Fabriker, men en lille beskeden Fabrik, hvor Forholdene tidligere har været nogenlunde gode; men i dette Foraar er Forretningen bleven betydeligt udvidet, og samtidig skulde det være forbi med de gode Forhold. Der er saaledes anskaffet to ny Maskiner, hvorpaa Kæderne skæres og bommes; disse laver Stykkerne ca. 3 Alen længere end de tidligere har været. Der er i den Anledning gentagne Gange sket Henvendelse til Mesteren herom, men skønt man godt vidste, at Arbejdslønnen pr. Stykke var lavere her end de fleste andre Steder, fandt man dog ingen

Anledning til at betale disse 3 Alen. Paa den Maade vilde hver Væver komme til at lave 30 à 40 Alen Tøj gratis hver Uge. Samtidig fandt man paa at indføre en ny Ordning med Hensyn til at hente Spoler; denne ny Ordning kan siges at være enestaaende i sin Slags, den sinker Arbejderne 30—45 Minuter hver Dag. At Arbejderne her i Stedet for som saa mange andre Steder, at faa deres Løn udbetalt om Fredagen maatte vente til henimod Kl. 7 Lørdag Aften, og at de ved at se ud af et Vindue idømmes 1 Kr. i Mulkt, er jo kun Smaating.

Alt dette i Forbindelse med en Del andre Chikanerier havde endelig sat Arbejderne i en misfornøjet Stemning; dertil kom, at der hidtil mellem Vævene har været anbragt et Brædt, hvorpaa Arbejderne dels kunde lægge deres færdige Væve, mens mulige Fejl istandsattes, dels kunde læne sig i mulige ledige Øjeblikke. Dette blev nu borttaget. Enhver, der har set et Væveri og ved, hvor trættende denne øredøvende Larm og evige Rysten virker, vil kunne forstaa, hvor nødvendig disse Brædder jer. Saa blev Arbejderne endelig enige om at søge disse Forhold lidt forbedrede, og henvendte sig i den Anledning til Mesteren, der imidlertid ikke vilde tale med dem, men skyndte sig til Fabrikanten, som kort efter indfandt sig i Væveriet, hvor alle Væverne var samlede, og uden at vilde høre et Ord af, hvad Arbejderne ønskede, raabte, at de, der ikke var fornøjede, straks skulde forlade Fabriken. Da det altsaa viste sig umuligt at komme til at tale med Fabrikanten, kunde vi ikke andet end forlade Fabriken, hvilket vi alle paa én nær gjorde.

De Strejkendes Antal er 23, som nu har gaaet ledige siden 7de Juli. I Haab om at give andre Kvinder Forstaaelse af vor Sag, giver jeg denne Meddelelse til „Hvad vi vil“s Læsere. *En Væverske.*

Indmeldelse i „De kvindelige Væveres Fagforening“ modtages paa „De samlede Kvindeforeninger“s Kontor, Klosterstræde 22, hvor tillige Bidrag til de Strejkende modtages.

Et Par Bemærkninger om „Nicoline“s „Sport“.

Jeg ser af „Nicoline“s Sportsartikel her i Bladet, at Hr. Overretssagfører Staal har gjort hende meget misfornøjet med de hjemlige Forhold, særlig paa Sportens Omraade, ved at fortælle hende om, hvor dejligt alt er i England.

Gud skal vide, her er Anledning nok til Misfornøjelse med mangt og meget i Danmark, men at Aandsfriheden skulde være særlig trykkende for Sportsmennesker her hos os, synes jeg dog ikke, der er Grund til at mene.

Den Tid er forlængst forbi, da det forargede nogen, at en af os købte os en Cycle og drog ud paa den i fornøjelig Fart.

Cycling er jo nu højst almindeligt og moderne, og hvad der er rigtigt moderne, forarger saa godt som aldrig. Man kan endogsaa cycle hele Søndagen, om man har Lyst dertil, det kan man ikke i det aandsfrie England, dersom man da ikke vil bryde med det gode Selskabs helligste Vedtægter.

Ja Aandsfriheden er saa begrænset i

dette højtpriste Land, at en engelsk Dame for nylig sagde til mig, efter at have læst en Bog af en dansk Forfatter, „Bogen er saa god, at den bør omplantes paa engelsk Grund, kun maa en Scene stryges deri, da den vil forekomme engelske Damer upassende, næsten umoralsk.“

Hele Forargelsen bestod i, at en ung Mand og Kvinde en Søndag Eftermiddag roede ud i en Baad — at Parret var ledsaget af et Par gamle, dydige Tanter, forøgede kun Forargelsen i Englænderindens Øjne — og samme Dame er dog paa andre Omraader saa frisindet, at hun kæmper ivrigt for Kvindens politiske Stemmeret.

Dersom „Nicoline“ boede i England, maatte hun finde sig i at tilbringe Søndagen i Kirken og Hjemmet med en religiøs Bog i Haanden, end ikke at hække den uskyldigste Blonde turde hun tillade sig, end sige at cycle eller ro.

Jeg tror, „Nicoline“ har taget Hr. Staals ideale Skildringer af engelske Forhold i alt for bogstaveligt, hun har ikke opdaget, at Hr. S. er lidenskabeligt, kritikløst forelsket i alt, hvad han har set derovre — set i en vist nok temmelig kort Tid.

Hvis Hr. S. havde gjort sine Iagttagelser mere som aktiv end som passiv Deltager i det engelske Selskabsliv, han ser op til, havde han snart opdaget, at der trives lige saa megen tarvelig Balkonversation og langt mere raffineret Flirt der end her, særlig i de aristokratiske Kredse, som man har faaet Indtryk af, at Hr. S. særlig har valgt at stille os Danske som Mønster.

I Beundringen af de engelske Ladys Skønhed kan jeg fuldstændig samstemme med Hr. S., kun har han haft det ualmindelige Held at se „bringebrede“ engelske Skønheder i „Skokke- og Hundredevis“, hvad der neppe er beskaaret mange andre Dødelige, da de engelske Damer jo ellers er bekendte for at være de mindst „bringebrede“ i Evropa.

Det Billede i Hr. S.s Rejsebeskrivelser, der særligt synes fristende for „Nicoline“, men desværre nærmest bliver Øjenlyst for de fleste af „Hvad vi vil“s Læsere; thi de færreste af os kan vist nok med vor bedste Vilje, efter „Morgenens kolde Styrtbad og solide Maaltid“, hengive os til en saa behagelig Adspredelse som at sprengne af Sted ned ad brede Ridebaner paa Ryggen af de herligste Dyr, for at give vor amazonagtige Vildskab Tøjler.

„Nicoline“s umaadelige Ringeagt for de adstadigt spadserende Damer synes at være lidt ubarmhertig, mon ikke mange af de unge Piger, der hører til „Hvad vi vil“s Læsere, maa nøjes med at spadserere, fordi de ikke som „Nicoline“ har Raad til at købe sig en Cycle og fordi de end mindre ser sig i Stand til at anskaffe sig en herlig Ganger.

Uagtet „Nicoline“ mener, at hun er mellem de faa Banebrydere, der har overskredet den frygtelige Grænse, den bornerede Verden har sat for Cyclister og Roere, dømmer hun dog saa strengt som en Verdenserobrers om alle de Mennesker, der ikke ser med ubetinget beundrende Blikke paa hende og os andre, naar vi viser os paa Gaden i Sports-toilette, disse dømmer hun uden Betænkning til at være „uvidende, aandelig lænkebundne, snævertseende,“ uagtet hun maaske dog ogsaa har set, at en og anden af os har gjort en ret uheldig Figur i den omtalte Dragt.

Som sidste Afstraffelse af disse Stakler